

ת"פ 2774/01/15 - מדינת ישראל נגד אסמעיל חליל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2774-01-15 מדינת ישראל נ' חליל(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

נגד
אסמעיל חליל (עציר)

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום המייחס לו עבירות של הסעת שישה או יותר שוהים שלא כדין, לפי סעיף 12א(ג)(1א)(ב) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, חגורת בטיחות של נוסע במושב אחורי ברכב מסחרי, לפי סעיף 83ב(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, וכן הסעת נוסעים בשכר, לפי סעיף 38 לצו הפיקוח על מצרכים ושירותים (הסעת סויר, הסעה מיוחדת, השכרה), התשל"ט-1978.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 29.12.2014, הובאו בסמוך אל גדר ההפרדה בעראם, 22 תושבי האיזור ללא אישור כניסה לישראל (להלן: "הנוסעים"), ושילמו למסיע סך הנע בין 150-200 ₪ כל אחד. מיד לאחר מכן, טיפסו הנוסעים על גדר ההפרדה באמצעות סולם שהוכן עבורם מבעוד מועד, ונכנסו לישראל שלא כדין. באותו מועד, בשעה 05:00, התקשר הנאשם עם שניים אחרים, ותיאם את הגעתו לבית חנינה בירושלים. בשעה 06:56, נהג הנאשם ברכב מסחרי אל שכונת דחיאת אל בריד, שם העמיד את רכבו כאשר הוא מונע, ועזב את המקום. לאחר מכן, הועלו 22 הנוסעים אל רכבו. בהמשך, חזר הנאשם למקום, החל בנסיעה ברכב לכיוון בית חנינה, אך נחסם לאחר מספר מטרים על ידי רכב משמר הגבול.

טיעוני הצדדים

2. המאשימה טענה לחומרת הנסיבות כאשר מדובר ב-22 שוהים שלא כדין, עבירה שבוצעה לאחר תכנון מוקדם, תוך סיכון יושבי הרכב. המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 3 ל-18 חודשי מאסר,

ובהתחשב בכך שהנאשם הורשע בעברו בגין עבירה דומה - עתרה המאשימה למאסר למשך 12 חודשים, מאסר מותנה, ופסילת רישיון למשך שנה.

ב"כ הנאשם הבהיר כי בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם לא תכנן מראש את הסעת הנוסעים אלא את הגעתו עם רכבו. בנוסף, הנאשם נעצר לאחר מרחק קצר, ולא ביצע כל עבירה נוספת לאחר הגעת כוחות הבטחון למקום. לגבי הרשעתו הקודמת של הנאשם, מדובר בהרשעה המאוחרת לכתב האישום, כאשר במועד ביצוע העבירה היה הנאשם נטול הרשעות קודמות. הרשעתו הקודמת של הנאשם הינה בגין עבירה שביצע בעת שהמתין לשיבת הוכחות בתיק הנוכחי, עובדה שודאי נלקחה בחשבון בעת הגעה להסדר בתיק האחר, ולכן אין לתת לה משקל כעת. הנאשם הודה, נטל אחריות, שהה במשך כחצי שנה במעצר בית, עד שנעצר בגין התיק האחר. הנאשם נשוי ואשתו בהריון. לפיכך, אף בהתאם למתחם הענישה לו עתרה המאשימה, יש להטיל על הנאשם עונש שלא יעלה על חמישה חודשי מאסר.

הנאשם הביע צער על מעשיו, והדגיש כי הוא צריך להיות לצד אשתו.

מתחם הענישה

3. אדם המסיע שוהים שלא כדין בגבולות המדינה, פוגע בריבונותה וביכולתה לפקח אחר זהות הנכנס בשעריה. מעשה זה מקים סכנה בטחונית, ועלול להביא לתוצאות קשות. לפיכך, נקבע, כי "אדם המסיע רכב עמוס בשוהים בלתי חוקיים פוגע בבטחון המדינה, ומסייע ביצירת תשתית לפעילות חבלנית... ונזכור כי גם אם אין בכוונת המסיע לגרום נזק בטחוני, לעולם אינו יכול לדעת בודאות מי כל נוסעיו, ומה זומם מי מהם" (ע"פ 617/15 רשק מונתסר נ' מדינת ישראל, (2.04.15), פסקה י'). עוד נקבע, כי מעשיו של המסיע חמורים מאלה של השוהים שלא כדין, שכן "חוטאים הם ומחטיאים את הרבים ומכאן גישת המחוקק שהחמירה עימהם, וכך גם בתי המשפט" (רע"פ 3179/09 פראגין נ' מדינת ישראל (5.5.09), פסקה י"א).

הפסיקה במקרים דומים, קבעה בדרך כלל מאסרים בפועל לתקופה של מספר חודשים

(ראו ע"פ 617-15 רשק מונתסר נ' מדינת ישראל, (2.04.2015), להלן: "ענין מונתסר"); עפ"ג (י-ם) 16815-05-15 פהאמי אבו ליל נ' מדינת ישראל, (30.06.2015), והאסמכתאות שם. ראו עוד את מתחמי הענישה שאושרו באותם פסקי דין, כנעים בין 7 ל-18 חודשי מאסר וכן בין 5 ל-20 חודשי מאסר. אף הפסיקה אליה היפנה הסנגור, בעבירות של הסעת למעלה משישה נוסעים, קבעה מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים).

יש להדגיש, כי "לאניתן, לטעמי, לקבוע אפריורית מתחם ענישה הולם אחיד לכל עבירה ועבירה, וגם לא היה נכון לנסות וללכת בדרכו", זאת בשל המשקל שיש לתת לנסיבות ביצוע העבירה (רע"פ 4088/13 אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל, (11.06.2013); כן ראו את משקלן המשמעותי של נסיבות ביצוע העבירה, בעת קביעת מתחם הענישה, בע"פ 1323-13 חסן נ' מדינת ישראל (5.06.13), פסקאות 8-9).

4. בחינת נסיבות המקרה הנדון, מעלה כי צדק ב"כ הנאשם בטיעונו, שלא יוחס לנאשם בכתב האישום המתוקן אותו תכנון לגביו טענה המאשימה. יש לדקדק בעובדות המוסכמות על הצדדים במסגרת הסדר הטיעון. לצד זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה שהנאשם היה חלק חיוני וחשוב, גורם בלעדיו אין, במערך משומן ומיומן של העברת שוהים שלא כדין מהאזור אל לב המדינה (ראו את עובדות כתב האישום המתוקן, המלמדות על כך). בנוסף, מדובר בהסעה בה מספר רב ביותר של נוסעים, המהווה לכן סיכון בטחוני משמעותי, וכן אופי הסעה אשר סיכן את אותם נוסעים. העובדה שההסעה הופסקה לאחר מרחק קצר, הינה בשל תושיית כוחות הביטחון, ולא עקב חרטה מצד הנאשם.

לצד הצורך בענישה ממשית של מאסר בפועל, יש מקום להטלת קנס כספי, זאת בשל המוטיבציה לביצוע העבירה:

"שלאזכור כי עסקינן בעבירה שנעשת, דרך כלל, וכאמור, "לשם בצע כסף ולא למען פתלחם". לפיכך, המרכיב הכללי בענישה חיוני לשם ההרתעה- וכל העם ישמעו ויראו ולא יזידו עוד" (דברים י"ז ג)" (ענין מונתסר, פסקה י"ב).

יש להתחשב בכמות הנוסעים שלא כדין, וכן בעובדה שלא הוצגו בפני כל ראיות לגבי מצבו הכלכלי של הנאשם.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי לא ניתן לקבל את המתחם לו עתרה המאשימה. מתחם הענישה במקרה זה נע בין חמישה ועד עשרים חודשי מאסר בפועל, זאת לצד קנס כספי הנע בין 5,000 ל-25,000 ₪.

העונש המתאים

5. הנאשם אדם צעיר, נשוי וצפוי להפוך לאב. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, זאת לאחר שתחילה כפר במיוחס לו. בעת שהנאשם המתין לשמיעת הראיות, שב על מעשים דומים, בצפון הארץ, נעצר ונדון במסגרת הסדר טיעון למאסר למשך 8 חודשים, וקנס בסך 12,000 ₪. ב"כ הנאשם טען כי ההחלטה שלא לצרף את התיקים, נעשתה על דעת הסנגור אשר ייצג את הנאשם בתיק האחר. לא מצאתי בכך עובדה שיש בה להקל בעונשו של הנאשם, אשר הסכים לאותו הסדר טיעון, שאחרת זה לא היה יוצא לפועל. בנוסף, לא ניתן לקבל את טיעון ב"כ הנאשם, לגביו לא הוצגה כל ראיה, כי במסגרת הסדר הטיעון בתיק האחר, נלקחה בחשבון העובדה שהנאשם מנהל תיק זה. התיק הנדון היה קבוע להוכחות, וודאי שלא ניתן להביא את דבר קיומו בפני שופט הדן בתיק האחר. עתה, לאחר שהנאשם נדון בגין התיק האחר, יש להתייחס ולתת משקל להתנהלות הנאשם.

מעצרו של הנאשם בתיק זה, למשך מספר שבועות, וכן מעצרו בית שהוטל עליו למשך כחצי שנה, לא היוו כל הרתעה כנגדו. בעזות מצח, תוך הפגנת חוסר מורא מהחוק ואכיפתו, שב הנאשם על מעשיו, בעודו ממתיין לניהול המשפט. הנאשם אמנם קיבל אחריות על מעשיו, עובדה לה ניתן משקל בגזר הדין, אולם לא ניתן להצביע על הפנמה או חרטה כנה, זאת כפי שעולה מדרכי התנהגות הנאשם.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. עשרה חודשי מאסר, זאת בניכוי ימי מעצרו מיום 29.12.14 עד 12.2.15.

בנסיבות המחמירות שפורטו לעיל, וכן האפשרות שעמדה לפני הנאשם לצרף את התיקים, אני קובע כי המאסרים ירוצו במצטבר זה לזה.

ב. 7 חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים משחרורו, עבירה על סעיף 12א(ג)(א1) לחוק הכניסה לישראל.

ג. 3 חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים משחרורו, עבירה על סעיף כלשהו בחוק הכניסה לישראל, שאינו סעיף 12א(ג)(א1) לחוק.

ד. קנס בסך 15,000 ₪ או 4 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-15 תשלומים שווים, החל מיום 1.6.16 ומידי חודש בחודשו.

ה. אני פוסל את הנאשם מלהחזיק ברישיון נהיגה למשך שנה משחרורו, זאת במצטבר לכל תקופת פסילה קיימת.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב אדר א' תשע"ו, 21 פברואר 2016, במעמד הצדדים.